

Cap a un nou Institut d'Estudis Eivissencs

Durant l'estiu passat i la tardor s'han anat produint uns fets que poden ser de vital importància per al futur de l'Institut.

Moltes vegades s'havia parlat en el si de la Comissió Executiva de la creació de seccions independents dins l'Institut, però encara cap volta, fins ara, aquesta idea no havia prosperat.

Durant l'estiu del 77, però, es formà un grup ecològic independentment de l'Institut, encara que en general els seus membres n'eren socis. Fou així com es plantejà la idea d'integrar el grup ecològic dins l'Institut creant una secció autònoma. El tema anà a discussió a una de les juntes de la Comissió Executiva i prosperà. Deixava d'existir el grup ecològic i naixia el «Grup de Defensa de la Natura» com a ens autònom dins l'Institut.

Aquest grup, no ho oblidem, s'ha mostrat des del seu naixement com a un dels més actius de l'Institut desenvolupant tota una sèrie d'activitats i integrant-se dins la Comissió de Defensa de ses Salines. L'èxit més sonat d'aquesta Comissió, refresquem-nos la memòria, fou la consecució de la no aprovació del pla parcial de l'ajuntament de Sant Josep, segons el qual ja s'estaria urbanitzant el paratge de més valor ornitològic, paisatgístic i natural de l'illa. Però les activitats no s'acaben aquí.

Tot i la forta crisi, sobretot econòmica però no exclusivament, que travessà l'Institut durant el 77, amb una mica de retard s'acondiçonà una de les sales de l'Institut per a donar-hi les classes de català que cada any s'impartien a l'Institut Santa Maria d'Eivissa. Per a aquest curs hom pensà que seria una bona solució dividir les classes en dos grups (catalanoparlants i castellano-parlants) i afegir-n'hi encara un altre en vista de les peticions d'al·lots que volien aprendre «sa seua llengua». Es feu així, idò, i Marià Villangómez, Enric Ribas i Josep Guasch començaren il·lusionats les seues classes. Cal dir que no sols l'èxit els va acompanyar, ja que l'assistència a classe fou notablement superior a la d'altres anys, sinó que a més s'hagueren de fer ampliacions i es constituïren cinc grups: dos per a eivissencs, un per a castellans i estrangers, i dos també per a al·lots més petits. Enguany, amb algunes modificacions, la tònica és pareguda.

El fet que les classes de català hagin estat i continuïn al propi Institut d'Estudis Eivissencs ha fet que hi hagués un contacte més estret entre els assistents a les classes i l'entitat, ha propiciat un acostament entre l'Institut i la gent del poble. I és aquí on radica, en bona part, la bona marxa actual de l'Institut. Un grup de gent jove assistent a les classes de català, als quals s'hi han afegit altres persones i fins i tot membres de la Junta, s'han proposat, i ho han aconseguit, crear un grup d'excursionisme a imatge del Grup de Defensa de la Natura. Aquest grup està ja de ple desenvolupant la seua activitat cada diumenge (mentre no hi hagi tendes de campanya només es pot sortir en diumenge), i les primeres excursions han set a ses Salines i el Puig Falcó i a la cova d'es Cuieram i la Cala d'es Jonc. S'està creant un grup de teatre, i també actualment —i això és molt important— s'ha creat un grup de sociologia i un grup anomenat «Nova Agricultura», que poden ser de vital importància per a Eivissa i Formentera.

Aquest major contacte entre la gent d'Eivissa i l'Institut ha afavorit també la creació d'unes classes de ball pagès (qui vol aprendre a tocar algun instrument també pot) que imparteixen es «Companys d'Eivissa», grup que es va oferir desinteressadament des d'un principi a impartir les classes. L'assistència a aquestes classes és també notable i poden suposar una nova dimensió de l'Institut de cara a retornar la nostra cultura al nostre poble, a fer ballades públiques i populars, sonades, etc. La veritat és que en Toni Petit de Dalt i els seus companys estan molt animats. I també hi estan els alumnes.

Tant les classes de català com les de ball pagès s'imparteixen gratuïtament.

Tot fa pensar que aquest procés d'acostament entre l'Institut i el seu poble no es romprà i que l'Institut d'Estudis Eivissencs ha trobat, a la fi, el seu verdader camí, el camí per ser l'Institut de tots els eivissencs. Però no passem l'arada davant el bou i deixem que els esdeveniments parlin per ells mateixos.

El que és segur és que l'Institut està decidit a seguir el camí.

ENRIC RIBAS I MARIÀ

La Nit de Sant Joan i les Banderes

El dia 23 de juny del 77, com cada any, es celebrà la festa de la Nit de Sant Joan al poble de Sant Miquel de Balansat.

En el transcurs de la festa es llegí el tradicional Manifest i es feu un homenatge al Grup de Teatre d'Arts i Oficis pel seu primer premi en el Certamen Nacional de Teatre juvenil, amb l'obra «S'assemblea de ses dones», d'Aristòfanes, traduïda per Marià Villangómez. Així mateix es llegí l'acta del Jurat del Premi de la Nit de Sant Joan 1977, que es declarà desert en les dues categories, i s'entregà l'accessit corresponent a Bernat Joan Mari pel seu treball «Pinzellades».

Durant la festa, alguns membres del grup de teatre delectaren el públic assistent amb la interpretació d'un fragment de l'obra abans esmentada. Intervengueren també a la festa en Joan Moreno, que se sabé guanyar bé el nombrós públic que omplia el pati de l'església, el Grup Jove, un grup verdaderament prometedor, i el grup de ball pagès «Balansat» de Sant Miquel.

Però quasi es podria dir que l'autèntic protagonista de l'esplèndida nit eivissenca fou la bandera. La bandera d'Eivissa i Formentera, de la qual n'havíem estat tant de temps òrfens. Acceptada uns mesos abans per una comissió integrada per Marià Villangómez, Joan Mari Cardona, Natalí Cruz, Marià Llobet, Joan Costa i Josep Mari, fou la nit de Sant Joan quan s'estrenà públicament.

L'estampa que ofería el pati blanc de l'església de Sant Miquel, nit negra i calç a les parets, grocs i vermells a l'aire, era inoblidable. De llavonnes ençà la nostra bandera s'ha convertit en un element que no pot mancar a cap festa, a cap acte públic, a cap activitat eivissenca, perquè és el signe d'un poble.

La festa acabà amb el tradicional fogueró, símbol de l'entrada de l'estiu.

I pel 23 de juny del 78, a Sant Ferran de ses Roques, a Formentera, la nit es tornava a omplir de banderes grogues i vermelles. En Rafel Subirachs i el grup UC amenitzaren la festa amb la seua poesia i les seues cançons... i amb la reivindicació popular reflectida en l'slogan «ses Salines, Parc Natural».

Durant la festa es feu lectura del tradicional Manifest de l'Institut i s'entregaren els accessits corresponents a l'Escola de Formació Professional, pel seu treball «Calendari de balls a pous i fonts d'Eivissa i Formentera», i a Marià Torres i Torres, pel seu treball «Sant Antoni de Portmany, apunts per a una història». El premi, de nou, restà desert en les dues categories. Que consti, aquí, el nostre agraïment a «la Caixa» de Catalunya i Balears pel seu suport econòmic a l'Institut, a una festa tan popular com aquesta, i, per tant, al nostre poble.

ENRIC RIBAS I MARIÀ